

Opgave 12

– sammen to og to

BILAG 3

Analyseopgave – adjektiver og synonymer

1. Find mindst 10 adjektiver i nedenstående tekstudrag, og erstat hvert af dem med et eller flere andre meningsskabende adjektiver.
2. Fælles opsamling i klassen.

Tekstudrag

Onkel Ed er min fars ældste bror. Da han giftede sig med tante Janet, giftede han sig samtidig til tantes fædrene arv, Oldhall. Et gammelt, forfaldent spøgelsesslot, milevidt fra nærmeste landsby. Vi, det vil sige mor og far, mig selv, Alex, ni år, min bror Jack på syv og sidst, men ikke mindst, vores lillesøster Ann, en sød og kvik lille rødhåret tøs på fem.

Mens jeg lå der, hørte jeg en dør jamre på rustne hængsler. Så lød der tunge skridt hen over knirkende gulvbrædder. Var det onkel Ed? Nogen drejede på en hane og lod vandet løbe. Et ur slog syv slag. Ude på gårdspladsen bjæffede en hund arrigt, men faldt snart efter igen til ro. Ind gennem det åbne vindue lød sangen fra fuglene i de mange træer, der omgav Oldhall.

Jeg skulle lige til at liste op og vække de andre, da det bankede på døren. Forbavset satte jeg mig over ende i sengen med dynen trukket godt op under hagen. Det bankede på ny, denne gang hårdere. – Kom ind, mumlede jeg. Den svære egetræsdør gled langsomt op. Kunne det være mor, der kom for at vække os? I næste øjeblik for jeg forskrækket sammen og skreg op. Jeg fik øje på en skikkelse i munkekutte, der sneg som en skygge ind i værelset. Han havde et stort modermærke på højre kind. Hårene rejste sig på hovedet af mig. – Hv ... hvem er du? stammede jeg. – Ssch! ikke en lyd, lød det strengt fra manden i kutten. Han førte en advarende finger til munden. – Mit navn er Ambrosius. Man har sendt mig for at føre jer til ... Borgens dybeste hemmelighed. Gå og væk dine søskende! Han fortsatte truende: – Men jeg råder dig til at gå stille med dørene! Vi kan jo ikke have, at der sker dem noget, vel? Et øjeblik overvejede jeg at tilkalde onkel Ed, men modet svigtede mig. Et blik på den kutteklædte skikkelse fik mig til øjeblikkelig at skifte mening. I et spring var jeg ude af sengen. – Jack! mumlede jeg og var nær ved at græde. – Ann! Hører I? Vågn op! Da de andre noget fortumlede havde fået søvnen gnedet af øjnene, vinkede manden i munkekutten os efter sig ad den smalle vindeltrappe, der førte ned fra tårnværelset. Jeg gik selv lige i hælene på ham. Efter mig kom Ann og Jack. Jack virkede påfaldende rolig. Ann var bleg og tavs. Hun så næsten ud, som om hun gik i søvne. Jeg vendte mig for at trøste hende: – Du skal ikke være bange, Ann! Onkel Ed kommer sikkert lige straks ... Bare rolig. Ambrosius vendte sig brat om. – Sagde jeg ikke, at I skulle være stille? hvæsedes han. – Vi skulle jo nødig have, at nogen kommer til skade, vel? Ingen af os sagde et ord, mens vi fortsatte ned ad trappetrinnene.

Tekstudrag fra *Oldhalls hemmeligheder*, af Bjørn Rønningen fra bogen "Der findes da ikke hekse" af Toril Brekke.